

Z OBRAZNÉHO PÍSMĀ JANOVY APOKALYPSY

RUDOLF STEINER

II. ČÁST

GA 104 A

Svatí rišiové. Zarathustra, Mojžíš a Hermés. Éterické tělo praotce Sema a jeho rozmnožené otisky. Melchisedech jako nositel éterického těla Sema. Augustin, Kolumbán, Gallus a Patrik jako nositelé otisku éterického těla Ježíše Nazaretského a František z Assisi jako nositel otisku astrálního těla Ježíše Nazaretského.

Mistr Eckhart a Johannes Tauler mluví ze své vlastní zkušenosti jako otisk Já Ježíše Nazaretského. Legenda o Svatém Grálu. PaRsiřalské duše. Prohloubení porozumění Kristu.

SEDMÁ PŘEDNÁŠKA

Kristiania, 16. května 1909

Dnes vystoupí do popředí více okultní stránka našeho včerejšího rozjímání. Čtyři poatlantské kultury musely v lidských duších takřka odrážet velké kosmické procesy, jak probíhaly v časové posloupnosti, zatímco v našem kulturním období od 13. a 14. století již takovou reflexi nemáme, neboť to, co se odehrávalo navenek ve vývoji lidstva, má své velmi hluboké příčiny.

Víme, jak se éterická těla velkých atlantských zasvěcenců zachovala pro sedm svátých říší, a víme také, jak se éterické a astrální tělo Zarathustrovo propojilo s tělem Mojžíšovým a Hermovým. Po celou dobu existovala možnost, že tato éterická těla, která byla zpracována a připravena zasvěcenci, byla dále využívána v spirituální ekonomii světa.⁴⁰ Došlo i na další věci. Pro zvláště významné osobnosti se taková éterická těla vytvářejí ve vyšších světech. Když byli někteří lidé pro poslání lidstva obzvláště důležití, bylo takové éterické nebo astrální tělo utkáno ve vyšších světech a vtisknuto těmto zvláštním osobnostem.

Tak se stalo i se Semem, který má skutečně co do činění s celým kmenem Semitů. Takovému předkovi bylo vtisknuto zvláštní éterické tělo. Sem tak byl jakousi dvojí osobností. Jakkoli se to může zdát současnému lidskému vnímání bláhové, taková osobnost, jako byl Sem, se jasnovidci jevila jako obyčejný člověk se svou aurou, ale jako by jeho éterické tělo naplňovala vyšší bytost, která do něj sestoupila z vyšších světů, a aura tohoto člověka tak tvořila prostředníka mezi touto osobností a vyššími světy. Taková božská bytost, která přebývá v člověku, má však zcela zvláštní moc. Může pak takové éterické tělo rozmnožit a tato rozmnožená éterická těla pak tvoří tkaninu, která se znovu a znovu vplétá do potomků. Tak byly potomkům Sema vštípeny otisky jeho éterického těla. V mystériích se však zachovalo i samotné éterické tělo Sema, nejen jeho zmnožené otisky. A osobnost, která měla přijmout zvláštní poslání, musela používat toto éterické tělo, aby byla schopna plně komunikovat se semitským národem, stejně jako by se vysoce vzdělaný Evropan musel naučit jazyku Hottentotů, pokud by se s nimi chtěl dorozumět.

Osobnost, která měla zvláštní poslání, proto aby byla semitskému lidu srozumitelná, musela v sobě nosit skutečné Semovo éterické tělo. Takovou osobností byl například Melchisedech, který se mohl Abrahamovi ukázat pouze v Semově éterickém těle.

A nyní si musíme položit otázku: Jestliže teprve nyní, v pátém po- atlantském kulturním období, můžeme rozvíjet chápání křesťanství, jak to vypadalo ve zbytku řecko-latinského období, které trvalo do 13. a 14. století?

Probíhá zde záhadný okultní proces. Kristus žil pouze tři roky v těle Ježíše Nazaretského. Ježíš je natolik vysokou individualitou, že ve svých třiceti letech, když se mu nad hlavou objevila holubice, dokázal opustit fyzický svět a vstoupit do světa duchovního. Tři vysoce vyvinutá těla jsou nyní naplněna individualitou Kristovou, a tak tato Kristova individualita žije ve fyzickém lidském těle. Tato fyzickým okem neviditelná těla Ježíše Nazaretského se nyní zmnožují podobným způsobem, jako se tehdy zmnožilo éterické tělo Semovo, takže od Kristovy smrti na kříži existují až do dnešní doby otisky éterického a astrálního těla Ježíše Nazaretského. To nemá nic společného s jeho Já, které odešlo do duchovního světa a později se znovu a znovu inkarovalo.

V prvních stoletích po Kristově události vidíme, jak křesťanští spisovatelé stále pracovali na základě ústně předávaných tradic žáků apoštolů. Kládli důraz na fyzickou tradici. Pozdější staletí se však nemohla spoléhat jen na to. Od 6. a 7. století se stávalo, že zvláště vynikajícím křesťanským kazatelům byl vetknut otisk éterického těla Ježíše Nazaretského. Takovým člověkem byl i Augustin. V mládí musel projít obrovským bojem. Ale pak se v něm významným způsobem projevil impuls éterického těla Ježíše Nazaretského a teprve tehdy se začal sám od sebe cvičit v křesťanské mystice. Jeho spisy můžeme chápat pouze v tomto světle.

Mnoho osobností chodilo po světě s takovým otiskem. Columbanus, Gallus, Patrik, ti všichni v sobě nesli takový otisk éterického těla, a právě tím se jim podařilo rozšířit křesťanství. Tímto způsobem by mohl být vytvořen most od Kristovy události k následujícím dobám.

A pak, v 11. a 12. století, vidíme takové muže, kteří přijímají do svého astrálního těla astrální tělo Ježíše Nazaretského. Jednou z takových osobností byl František z Assisi. Sledujeme-li jeho život, bude pro nás

v mnoha ohledech nepochopitelný, ale samotné jeho pohnutky pokory, křesťanské oddanosti, můžeme pochopit, řekneme-li si, že v něm žilo takové tajemství. Právě díky takovému propojení astrálního těla se nyní kolem ti., 12. a 13. století tito lidé stávají hlasateli křesťanství. Křesťanství přijali z milosti. Já Ježíše Nazaretského opustilo tři schrány při Janově křtu, ale otisk tohoto Já v nich zůstal jako otisk pečeti. Z těchto tří těl si Kristova bytost vytváří své sídlo, ale také z něčeho dalšího, co zůstává jako otisk Ježíšova Já. Od 12., 13. a 14. století se do takových lidí vplétá cosi jako otisky Ježíšova Já a začíná se o nich mluvit jako o „vnitřním Kristu“. Mistr Eckhart či Johannes Tauler pak mluví ze svých vlastních zážitků jako otisky Já Ježíše Nazaretského.

Je ještě mnoho lidí, kteří v sobě něco takového nosí, otisky různých těl Ježíše Nazaretského, ale ti se již nestávají vůdčími osobnostmi. My stále častěji vidíme, jak v našem pátém období existují lidé, kteří musí stát sami na sobě, na svém vlastním Já. Stále vzácněji se objevují takto inspirovaní lidé. Proto bylo nutné učinit opatření, aby v našem pátém období vznikl duchovní proud, který by se postaral o to, aby duchovní poznání mohlo ještě více proniknout k lidstvu. Tyto individuality se musely postarat o lidi, kteří jsou závislí na svém pouhém lidském Já, protože byly schopny nahlédnout do budoucnosti. V jedné takové legendě se dozvídáme, že nádoba, kterou Ježíš Kristus používal při večeři se svými učedníky, byla uchována. To je legenda o Svatém Grálu a v příběhu o Parsifalovi vidíme, jak typicky ukazuje vývoj žáka v našem pátém po- atlantském věku. Parsifal ale jednu věc opomenul: bylo mu totiž řečeno, že se nemá moc vyptávat. To je důležitý přechod ze starého do nového věku. Pro učedníka ve starověké Indii to bylo nezbytné; později také u Augustina, Františka z Assisi. Všichni tito skromní lidé se inspirovali tím, co v nich žilo, co v nich bylo vetkáno. Nyní by se však otázka měla týkat „Já“. Duše, která dnes pouze pasivně přijímá to, co je jí dáno, tím nepřekračuje sama sebe. Může pak pouze pozorovat, co se děje ve fyzickém světě kolem ní. Duše se musí dnes ptát, musí se povznést nad sebe sama, musí vyrůst ze sebe sama. Duše se dnes musí ptát, jako se kdysi Parsifal musel ptát na tajemství hradu Grálu.

Duchovní bádání dnes tedy začíná pouze tam, kde se klade otázka. Duše, které jsou dnes vnější vědou podněcovány k otázkám, které se

ptají a hledají, to jsou duše Parsifalů. Tak vznikl nový mysterijní proud, tolik nenáviděný duchovní směr rosikrucianů,⁴⁵ který se nehlásí k žádné tradiční moudrosti, i když tradice vděčně přijímá. Ale to, co dnes tvoří myšlenkovou školu rosikrucianů, bylo přímo zkoumáno ve vyšších světech duchovním zrakem a prostředky, které má žák sám používat. Není to proto, že to či ono je napsáno ve starých knihách, nebo proto, že ti či oni věřili tomu či onomu, ale proto, že rosikrucianská myšlenková škola hlásá moudrost, kterou jsme dnes vyhledali. A to bylo postupně připravováno v rosikrucianských školách, které ve 13. a 14. století založila osobnost nazývaná Christian Rosenkreutz.⁴⁶

Proto lze tuto moudrost dnes prohlásit za theosofii. Dnes už nejsou takoví lidé, kteří by bez vlastního přičinění obdrželi to, co je vnitřně inspiruje. Dnes se lidé, kteří cítí, že jim theosofie promlouvá k srdci, k ní musí přiblížit. Theosofii nelze jen hlásat a propagovat; každý má k theosofii přijít z vlastního svobodného popudu, prostřednictvím své vlastní vůle, podnětem, tím, že je živým způsobem uchvácen duchovním poznáním.

Prostřednictvím tohoto theosoficko-rosikrucianského duchovního proudu tak k sobě znovu přitahujeme to, co je přítomno v otiscích Já Ježíše Nazaretského. Ti, kdo se připravují, tak do své duše vtahují otisk Já Ježíše Nazaretského. Díky tomu, že jeho nitro je jako otisk pečeti Ježíšova Já, bude takový člověk přijímat Kristův princip do své duše. — Rosikrucianství tedy připravuje něco pozitivního. Theosofie se má stát životem a duše, která ji do sebe skutečně přijme, se postupně promění. Přijmout theosofii do sebe znamená proměnit duši tak, aby mohla dospět k pochopení Krista.

Theosof se stává živým příjemcem toho, co je dáno ve zjevení Jahve- -Krista Mojžíšovi a Pavlovi. V pátém listu Apokalypsy se tedy říká, že lidé pátého kulturního období jsou ti, kteří do sebe skutečně přijmou to, co bude potom pro kulturní období církve ve Filadelfii něčím samozřejmým. Moudrost pátého kulturního období rozkvetne jako květ lásky v šestém kulturním období.

K lidstvu dnes přichází výzva, aby do sebe přijalo něco nového, něco božského, a tím znovu vystoupilo do duchovního světa. Theosofie lidem sděluje učení o vývoji. Nelze tomu jen věřit, ale lidstvo to má pocho

pit díky své vlastní schopnosti úsudku. Tato nauka přichází k těm, kteří v sobě nesou zárodek Parsifalovy přirozenosti. Nikdo ji nebude hlásat lokálně, na žádném konkrétním místě, ale z celého lidstva se shromáždí ti, kdo uslyší volání spirituální moudrosti.